

l' 2019

VI Premi de
Literatura Breu
L'ACTUAL

Ajuntament de
Castellar del Vallès

Diputació
Barcelona

Generalitat
de Catalunya

La festa de la paraula escrita

La fira de Sant Jordi, amb escassa afluència al matí, es va animar a la tarda coincidint amb les hores en què va lluir el sol

No estem acostumats a comprar llibres i roses just un dia després de menjar-nos la mona, però aquesta ha estat una setmana de tradicions. En menys de 24 hores vam passar d'assaborir un dels dolços catalans més típics a celebrar el dia més nostrat, el de les lletres i la cultura.

Sembla que la desesma de tornar a la rutina, a la feina i a l'escola es va encomanar el dia de Sant Jordi, que es despertava mandrós. El temps tampoc acompanyava i, durant el matí, l'afluència de gent a la fira de Sant Jordi va ser un degoteig. Les visites fugaces d'escoles i instituts animaven la plaça d'El Mirador, plena de parades de llibres, flors, entitats i partits polítics.

A poc a poc, la jornada es va animar, la gent es va desemperesir i, a la tarda, aprofitant la treva que va donar el cel, els castellarencs i les castellanques van sortir al carrer. Cap a les 18 hores, la plaça va viure el seu moment més àlgid. Activitats per als més petits, signatures de llibres i comerciants a ple rendiment. Les parades estaven envoltades de possibles compradors fullejant abans de decidir-se, com el Xavi. **"Estic fullejant entre dos o tres que tenia pensats, de novel·la negra. Potser em decideixo pel Pepe Carvalho, per veure com ha evolucionat el personatge en aquests últims anys"**. La Martina, de 10 anys, va escollir *La nena que va veure la llum de la lluna*, **"perquè té molta lletra i així em diverteixo més. M'agrada llegir perquè aprenc noves paraules i amb la fantasia de les històries, visc coses que no et pots ni imaginar"**. L'Anna no es va comprar cap exemplar per a ella, però anava carregada amb quatre llibres. **"He comprat una trilogia per al meu fill, perquè resulta que havia comprat la tercera part, i és clar, s'ha de començar pel principi, llavors els he comprat tots. I també *La vigília*, que diuen que és un dels més venuts"**.

El plaer de llegir no entén d'edats. El Leo, de 6 anys, es va decidir per un llibre d'egipcis **"i un altre que va d'un superheroi que té molta força i d'una superheroïna que té el cabell de foc. M'encanta llegir perquè aprenc molt"**.

Les altres protagonistes de la diada van ser les roses. Tot i que el groc estava molt present, les més demanades continuen sent les vermelles.

"A la tarda estem venent els rams més senzills, amb rosa única, però al matí, sí que hem venut coses més elaborades, com rosers amb roba de sac. Aquest any, a més, està tenint molt d'èxit la rosa blava", ha explicat Mariona Castro, de la floristeria Lúcia Vidal. **"És molt emocionant veure quan ve una parella a comprar la rosa i sorgeix l'amor de nou"**.

SIGNATURES DE LLIBRES

Durant la tarda, coincidint amb les poques hores que va lluir el sol, autores i autors locals van signar obres pròpies. Els autors de *Castellar del Valles desaparegut*, Belén Teruel i Llorenç Ge-

Una dona mira l'extensa oferta literària en una parada de la fira de Sant Jordi de Castellar, dimarts passat a la tarda. || F. MUÑOZ

nescà, van signar exemplars del seu llibre, recentment publicat. **"Algunes persones s'han apropiat per explicar-nos que han reconegut algun familiar en les fotografies del llibre. És bonic i gratificant veure que a la gent li agrada el que hem fet"**.

Gisela Pou, que al matí va ser a Barcelona, va signar el seu darrer llibre, *Palmira i l'efecte crisàlide*. **"M'agrada més el comentari del llibre llegit que el llibre per vendre, quan pots tenir reaccions dels lectors"**, va dir l'escriptora. Al costat de Pou es trobava Josefina Llauredó, que signava la sèrie del *Bernat detectiu* i uns quaderns de llengua catalana en què ha col·laborat amb contes anteriors. **"La meva novetat surt al novembre, però els quaderns no els havia presentat mai i els he portat. Per a mi, Sant Jordi és la festa del llibre"**, va assegurar.

Mireia Capdevila també va signar els seus llibres *Nazis a Barcelona. L'esplendor feixista de postguerra (1939-1945)* i *Topografia de la destrucció. Els bombardeigs de Barcelona durant la Guerra Civil (1936-1939)*. **"Estic molt contenta perquè la gent que s'apropa està molt interessada. A més, és una diada per conèixer autors nous i és una cita obligada per passejar per parades i regalar i regalar-te llibres"**.

El Marc Catalán també va fer ruta de signatures amb *Fragments de una musa demente* i després de Castellar va anar a Sabadell. Tot i això va tenir temps de comprar-se un llibre. **"Avui m'he decantat pels còmics, que m'agraden molt. Aquesta festa és fantàstica"**, va dir Catalán.

+SANT JORDI

'El fill de l'italià', també va ser el llibre més venut a Castellar

El temps no va acompanyar dimarts al matí, però la meteorologia va millorar i això va permetre que els castellarencs sortissin al carrer a la tarda. La valoració, en general, ha estat molt positiva, fins i tot amb alguns dels llibres exhaurits. Un dels llibres més venuts a Castellar coincideix amb el més venut a Catalunya. Es tracta de la novel·la *El fill de l'italià*, de Rafel Nadal. **"També s'ha venut molt *Lo mejor de ir es volver*, de l'Albert Espinosa, que ha estat l'autor més venut en castellà a Catalunya. A nosaltres se'ns van exhaurir alguns títols com *La vigília*, de Marc Artigau"**, han explicat des de La Centraleta. Des de la Llibreria Vallès, coincideixen com a un dels més venuts la novel·la de Nadal i destaquen que els llibres relacionats amb el procés també han tingut molt d'èxit. **"Hem venut molt *Aprendre a parlar amb les plantes*, de Marta Orriols i en l'àmbit infantil *Tinc un volcà*, de Míriam Tirado"**. A la parada de la llibreria Punt i Coma també es van demanar molts títols relacionats amb el procés i la proposta local *Castellar desaparegut*. **"El plugim ens va fer una mica la guitza al matí, però a la tarda va anar molt bé"**, han assegurat des de l'establiment.

Belén Teruel i Llorenç Genescà, Mireia Capdevila i Joan Mundet signant a la fira. || F.M./CM.C.

Les guanyadores i guanyadors del VI Certamen de Literatura Breu de L'ACTUAL acompanyats dels membres del jurat i de l'organització del concurs després de recollir els premis. || R. GÓMEZ

VI Premi de Literatura Breu L'Actual

Els guardonats van ser Júlia Perera i Maria Cuenca, en categoria de microrelat adult i jove, i Jesús Gómez García, en poesia

Descobrir noves veus poètiques, noves maneres de narrar. Per això serveix, any rere any, el certamen de literatura breu i poesia que organitza el setmanari L'ACTUAL en col·laboració amb la Biblioteca Antoni Tort, espai que va acollir dimecres passat –amb la resaca de Sant Jordi– el lliurament dels premis. En total, als VI Premis de Literatura Breu L'Actual 2019 s'hi han presentat 46 treballs inclosos en diferents categories: microrelat en categoria adulta, microrelat en categoria jove, poesia en categoria adulta i, per primera vegada, poesia en categoria jove.

En aquest sentit, la voluntat del certamen és continuar animar el jovent a participar l'any que ve en totes dues categories, sobretot en la disciplina de poesia. De fet, aquesta edició el jurat ha decretat deserts

tant el primer com el segon premi en la categoria de poesia jove, però va decidir concedir un tercer premi a l'emotiu poema 'El teu record', d'Emma Mallorquín. En la categoria adulta, el primer premi se'l va endur Jesús Gómez gràcies al seu poema 'Pell de vers'. Finalment, pel que fa als microrelats, la guanyadora absoluta va ser Júlia Perera amb 'La càmera lúcida' i la guanyadora jove, Maria Cuenca Arisa per 'Deixar-se anar'. Tot plegat una molt bona collita que els lectors de L'ACTUAL poden gaudir en les pàgines del suplement.

Com cada any, l'organització ha donat les gràcies a la important tasca del jurat, que té la feixuga responsabilitat de llegir totes les obres i triar-ne les guanyadores. Aquest any el jurat està format per Rosa Maria Baró, Anton Carbonell, Yo-

landa Gutiérrez, Marina Antúnez, Natàlia Cerezo i Carme Muñoz.

Abans de donar a conèixer el palmarès d'aquest certamen, es va poder gaudir de l'actuació de l'artista multifacètic Baltasar Fonts, que va fer un repàs de l'obra de Jacint Verdaguer donant pinzellades poètiques ajudat de la seva guitarra. Fonts també va voler explicar algunes històries de la vida de Verdaguer, **"un home que té el do de la llengua i que amb només dos versos pot dir molta veritat"**, va resumir. Fonts es va atrevir amb les corrandes, l'havanera o amb partitures de Jaume Arnella per acompanyar un dels gegants del romanticisme de les lletres catalanes. Entre la tria feta per Baltasar Fonts, no van faltar peces de les seves obres més destacades: la inevitable *Canigó* però també *L'Atlàntida*. || J.G.

Baltasar Fonts va donar unes pinzellades de Verdaguer durant l'acte. || R. GÓMEZ

Palmarès de la sisena edició del Certamen de literatura breu de L'Actual

Relats Adult

1 La càmera lúcida
Júlia Perera García
2 (ex aequo) A punt
Marc Timoneda Gràcia
2 (ex aequo) Temps moderns
Joaquim Valls Arnau
3 Curiositat
Pere Antoni Herrero Amorós

Relats Jove

1 Deixar-se anar
Maria Cuenca Arisa
2 La inesperada visita
Laura Querol Prat
3 Un fort remordiment
Marta Alberola Solà

Poesia Adult

1 Pell de vers
Jesús Gómez García
2 Sobre la reescriptura
Emma Sánchez Santos
3 El silenci
Lluís Roig Palet

Poesia Jove

1 Desert
2 Desert
3 El teu record
Emma Mallorquín Jiménez

Relats adults

'1r

La càmera lúcida

Júlia Perera Garcia

... Penso que l'existència és bastant més binària del que ens agradaria: vida, mort; llum, foscor... Jo no vull viure per sempre. Jo, a la gent que diu que li fa por la mort, li diria: "quan

tinguis 90 anys, estaràs ben fart de viure!". A mi a la vida només m'ha omplert l'ofici: anar pel món capturant moments, i de fet sovint reflexiono sobre l'acte de fotografiar i no les tinc totes, què vols que et digui?... És un gest molt violent, fer un retrat, no trobes? I més un autoretrat! Sí... jo penso que la fotografia és cruel per naturalesa, perquè no és allò que quedarà per sempre, com molts diuen, no, no... és allò que no tornarà mai. El present no tornarà mai, i nosaltres va i l'immortalitzem! Ja ho deia, aquell, que fotografiar és un acte de violència. Com es deia? Baden? Baten? Barten! Roland Barthen, no?... En fi, que al final dur una càmera penjada al coll acaba sent una excusa per conèixer un munt de vides alienes a la teva, i

immortalitzar-les com qui plastifica un pedaç de temps. És trist... Però el cop d'humilitat de debò ve quan t'adones que la teva biografia, aquella que tanta gent enveja pels viatges i les experiències intenses, en realitat no és teva!: és una suma de porcions, sovint descontextualitzades, de biografies d'altra gent que te les ha cedit explicant-te-les, confiant en tu. Has sacrificat la teva pròpia biografia per retratar la dels altres -panoli!- però aleshores tornes a casa i t'adones que, tot i que et fas vell i estàs sol, tens aquestes experiències: ets un mosaic de la vida dels altres. És una manera maca de viure, no trobes?

-Quedi's quiet, si us plau... o sortirà amb la boca oberta al carnet d'identitat.

'2n ex aequo

A punt

Marc Timoneda Gràcia

"A cada plaça, una estàtua de Guy Montag; al costat de cada estàtua, un foc. El corpuscle d'oradors seguidors de Montag va aconseguir sobreposar-se a les altes radiacions i la destrucció freda de les bombes nuclears, abans no van establir-se com a salvadors de tots nosaltres. Les cròniques de l'època que, encara avui en dia, ressonen pels altaveus tothora narren una història d'enemics pirò-

mans i messies contraculturals. Així i tot, no queda gens clar què era el que cremava. La paraula, el concepte, potser, sembla haver-se perdut mentre s'explicaven a correuita les faules, els tractats i altres. Ben aviat la virtut del procés de recuperació d'aquelles històries va esvair-se i una idolatria al líder i, sobretot, a la paraula dita va fossilitzar.

Quan hi ha mercat a la plaça pots trobar un enregistrament original si saps com cercar-lo i disposes d'alguna cosa per oferir a canvi. Cal, però, tenir certa traça a detectar els policies del règim camuflats que cerquen objectes prohibits. Quan en troben algun, detenen el venedor i li pregunten davant el foc 'l'objecte o tu?' per, després, recitar el man-

tra de Montag sobre la transmissió oral duta a terme pels salvadors. Les cendres ennegreixen l'estàtua fins que arriben els encarregats de netejar-la, els bombers. Encara que aquesta escena es repeteixi cada vegada més sovint la policia també pot arribar a negociar amb tu si allò que has trobat és prou rellevant. En el meu cas havia trobat una capsa de sabates plena de rectangles de mig pam de llarg i dos dits d'ample, acolorits, amb formes geomètriques arrodonades o punxegudes, i fets d'una fusta feble i prima. Sense regateig possible vaig llançar-la ben amunt. La plaça va quedar coberta d'aquella matèria volàtil fins que el policia va avivar el foc per cremar-ho tot." Fi de l'enregistrament.

'2n ex aequo

Temps moderns

Joaquim Valls Arnau

Transcorria l'any 2038. Els governs d'arreu del món van iniciar de manera coordinada una campanya massiva en què es comprometien a abonar una mòdica quantitat per cada llibre que es recollís, avançant que tots ells es lliurarien al foc. Els espots asseguraven que se n'obtindrien múltiples beneficis comunitaris: primer, la producció d'un nombre significatiu de

kilowatts com a conseqüència del procés de combustió de quantitats ingents de paper; segon, l'alliberament de milions de metres lineals a les prestatgeries domèstiques; i tercer, però no menys important, una reducció notable dels casos d'al·lèrgia als àcars de la pols, una patologia que havia esdevingut una plaga urbana.

Biblionet, la poderosa empresa que controlava el negoci editorial a escala planetària, anuncià simultàniament que un cop finalitzada la campanya garantiria l'accés individual, en versió electrònica i a un preu simbòlic, a qualsevol títol que hagués estat editat en paper en el passat.

Amb la imprescindible col·laboració dels ajuntaments, que van posar a l'abast dels ciutadans múltiples punts de recollida, la campanya va

resultar un gran èxit. Només es van salvar certs llibres amb valor sentimental -per contenir dedicatòries o anotacions a mà- a alguns habitatges particulars, a banda d'altres amb valor històric als museus. Les poques biblioteques que encara no havien estat clausurades van haver de desfer-se de tots els exemplars.

Quan va acabar el procés de recollida i incineració, per raons no explicades Biblionet va incomplir el compromís que havia adquirit. Cap administració li va exigir responsabilitats i tampoc va rebre cap mena de sanció. Des d'aleshores l'empresa es limita a publicar dues vegades a l'any, en edició digital, només una dotzena de títols que la gent es treu literalment de les mans a les grans superfícies comercials, únics punts de venda autoritzats després que les antigues llibreries es veiessin abocades a tancar.

Relats adults

'3r

Curiositat

Pere Antoni Herrero Amorós

Jo els conec de tota la vida, són amics meus. De petits, anàvem tots tres a la mateixa escola i jugàvem plegats. Ells dos es van agradar ben aviat i ja eren promesos a la universitat. Quan jo vaig entrar a treballar en aquesta joieria, el noi va començar a passar per aquí per comprar-li a ella petits regals, de poc valor al començament, però cada cop més cars amb el pas del temps. Com és natural, per l'etiqueta dels embolcalls, la noia sabia sempre que era aquí on el seu xicot triava aquelles galindaines. I com que hi havia prou

confiança, no va trigar gaire a fer-me còmplice de la seva curiositat. Dies abans d'una data assenyalada, venia i em demanava que li deixés veure la joia que ell havia reservat. Després em picava l'ullet i em pregava que li guardés el secret. La vigília de les seves noces d'argent li vaig ensenyar un collaret d'or i brillants, que l'home havia pagat amb antel·lació a un preu desorbitat. De poc que no es desmaiava de l'ensurt. Però sembla que es va desmaiar de debò, el dia en qüestió, quan va descobrir que aquell no era el seu regal.

Relats jove

'1r

Deixar-se anar

Maria Cuenca Arisa

“Adeu, mamà”, li vaig dir abans d'anar-me'n a l'institut. Ella jeia sobre el llit, i tenia la medicació del dia anterior sobre la tauleta de nit. La vaig abraçar dolçament abans d'anar-me'n, ja que sabia que la podia perdre en qualsevol moment. Feia ja uns mesos que patia d'una

malaltia. Jo ho sabia, tot i això, ella m'ho intentava amagar.

La primera vegada que la vaig veure va ser en un parc, jo estava asseguda en un banc pensant en la meva mare quan la Marta es va acostar i em va dir un «hola». Tenia vergonya, però ho vaig agrair, ja que volia deixar de pensar en el tema que tant m'angoixava. La Marta em va semblar molt amable, i de seguida ens vam portar bé. Ella era una persona molt divertida, diferent de les altres, tan transparent que en els seus ulls es podien veure les ferides de la seva ànima. Si soc sincera, a primera vista vaig pensar que era un àngel. Vam establir una gran amistat, ella em va explicar els seus problemes familiars, i jo li vaig explicar els meus temors i preocupacions. I així el temps pas-

sava, cada cop a més velocitat. Una nit vaig tenir un somni estrany: la Marta subjectava la meva mare i se l'emportava. Llavors i només llavors, ho vaig entendre tot, la meva amiga era un àngel que havia vingut a emportar-se la meva mare. Jo li suplicava que no ho fes. L'àlè del cel rebotava contra mi, jo estirava de la meva mare, no la volia deixar anar amb la Marta, mai havia acceptat que estava malalta. Fins que vaig caure, exhausta, la vaig deixar anar, i em castigaré tota la vida. Al despertar-me em vaig tranquil·litzar al adonar-me que tot havia sigut un somni. De sobte, una terrible idea em va creuar la ment, i em va travessar el cor. No, no podia ser. Vaig anar a l'habitació de la meva mare, li vaig prendre la mà... no sentia el seu pols.

'2n

La inesperada visita

Laura Querol Prat

Feia un dia calorós, típic de mitjans de juny. Ella estava asseguda sobre el sofà vermell intens, amb un posat seriós, però suplicant. El seu objectiu? Que els seus pares la deixessin anar al festival. Aquella escena feia tres mesos que es repetia dia rere dia, però sense èxit. El temps s'esgotava: era el 14 d'agost o res. Sempre l'havia mo-

lestat aquest gen excepcional de la seva família: la gran indecisió. Totes les seves amigues ja havien comprat les entrades feia setmanes, i, com sempre, ella era l'última. Desesperant per a una adolescent! De sobte, el pare va deixar de remenar els accessoris de pastisseria i alçà la vista. I va pronunciar amb cautela el famós adverbi

que la insistent filla buscava des de feia temps: un simple sí. Arribat el 14 d'agost, el panorama era el següent: un espai molt i molt ampli, descobert i amb un munt de joves amb uns outfits ben estrafolaris; potingues brillants que cobrien les seves cares, bikinis i banyadors amb divertits estampats i complements totalment inne-

cessaris. Tothom buscava l'atenció de tothom. Sinó, a què es va a una festa de tals dimensions? Ella estava radiant d'alegria. Feia que ballava a més no poder des que havia arribat, especialment amb uns xavals ben atractius. Tenia un got amb un líquid de color blau elèctric, que no sabia ni com havia anat a parar a les seves mans, però

intuïa ràpidament que es tractava d'alcohol. Es girà perquè una de les seves amigues la cridà. Mentre parlava amb ella, desvià la mirada un moment, i els seus ulls localitzaren dues cares conegudes a uns tres metres de distància. No podia ser, no podia ser. Es pessigà la galta. D'acord, era real. Els pares eren allà!

Relats jove

'3r

Un fort remordiment

Marta Alberola Solà

Lallum del cap vespre il·luminava aquell carreró que desprenia una tènue dolçor primaveral. Tot es combinava per crear un ambient agradable i tranquil. La brisa em xiuxiuejava a l'orella, però malgrat tot no ho podia oblidar. Tota aquella felicitat externa no concordava amb el meu interior. Aquest, ple d'odi i venjança, desitjava no haver de tornar a veure aquells que havien decidit traïr el meus ideals.

La meva expressió s'enfosquia cada vegada més, tal i com ho feia la llum del carrer on em trobava.

Com podien, després d'haver complert les seves peticions més íntimes i lúgubres? Però llavors hi vaig caure, la seva estúpida condició humana els feia sentir penediment. Una culpa que no es podia extirpar fàcilment. No sé si va ser

la ràbia o la ironia de la situació el que em va provocar un riure escandalós.

Al cap i a la fi, ells eren els egoistes, ells eren els hipòcrites, ells eren el mal.

La meva funció era dur a terme allò que se m'havia demanat, jo era una simple víctima de la situació, jo havia sorgit dels seus desitjos.

Unes llàgrimes sordes em varen lliscar pel rostre, m'havia cregut les mentides que jo mateixa m'havia creat, havia cregut que jo realment era innocent. No. Jo sempre havia estat el titellaire de les vides humanes i els seus sentiments, el que passava és que el remordiment em rosegava per dins i m'esquinçava l'ànima.

Jo, la Mort, plorava en silenci, un silenci que es contrarestavava amb el cant dels ocells nocturns.

Poesia adult

'1r

Pell de vers

Jesús Gómez García

I tremolava la teva frontera per l'esclatxa de la meva fugida, i ta pell assedegada i tenyida de l'entrellum d'una flama de cera. L'espurna del meu tacte vaga urgida gravant-te rimes a cop d'alenada, bevent de la teva pell despullada metzina dolça de mort investida. Ja no és possible desfer l'abraçada que es referma en la teva faç escrita; tensa, la meva ànima balbucita en pur glatir de sang accelerada. I dins la pupil·la, en aquesta cita, et reconec desfermada en sentir ... tot allò que es diu en un simple sospir i tot allò que diu el foc quan crepita. Ah! Ara ja arriba el moment de partir en curt viatge d'emoció extrema; voluntat captiva del foc que crema en dolça sensació de morir.

'2n

Sobre la reescriptura

Emma Sánchez Santos

Pregunta'm una vegada més què vull ser de gran i et respondré: "viatger en el temps, portador de la paraula".

El liri s'il·luminarà entre els cards com un senyal d'enyorança, tentinejant la història per pronunciar-se

en la diferència subtil d'un altre to. I així seré jo la veu de la distància, una de propera i llunyana, hàbil per recollir els fruits saborosos de la tradició i prou potent per espremer fins a l'última gota de dolçor.

Així seré jo.

Poesia adult

'3r

Paraules que diguin

Lluís Roig Palet

Del cruixir del gel
i del murmuri del vent
s'omple el silenci.

Despullat de tot,
ben lluny de tota remor,
irromp el silenci.

Que n'és de sublim!
El buit duu al silenci.
Sol, bocabadat.

Companys del silenci:
el degoteig de la neu
i el cant dels ocells.

La mort és tan simple
com n'és el frec del silenci
quan la llum s'apaga.

Poesia jove

'3r

El teu record

Emma Mallorquín
Jiménez

Dues llums al meu cor bateguen lentament
com dues ànimes que volen pel cel
lliures, tranquil·les i encara renaixent
busquen refugi al racó del meu anhel.

Encara ho penso i no puc oblidar-me,
del mal que vas fer al voler marxar
sense mirar enrere vas deixar-me
com una nena sense cap llar.

CASTELLAR,

VILA DE VERSOS

Localitza sobre el mapa els 29 versos i frases seleccionats i que s'han estampat en diversos passos de vianants de la vila

1. És molt més curt el camí a la perfecció que no pas a la modestia
Victor Valls Clotet
2. Màgia. Aparèixer i desaparèixer... i entremig, la vida
María Romaní
3. El somriure s'encomana, no te'n vacunis!
Miquel Ramos Montava
4. Trepitja fort l'horitzó
Emma Sánchez Santos
5. L'amor ens lleva el seny, però ens deixa el somriure
Gerard Gomila Caro
6. Tant si duen a Roma com si no, tots els camins duen aroma
Pere Herrero Amorós
7. Gràcies, si us plau, i perdó: tres armes de construcció massiva
Artur Roman Soler
8. Sigues diferent... llegeix!
Pilar Roncero Villalba
9. Pas habilitat per a nòmades
Robert Siscart Rodríguez
10. El canvi que busques a fora és el regal que s'amaga dins teu
Raquel Ubàguls Galán
11. Regresa. Te dejaste un millón de besos perdidos en mis labios
Ivan Díaz Luque
12. Malgré les tempètes, tout ce qui est fort finit toujours par briller
Fiona Drossard
13. La noia del vestit blanc passeja pel fil més prim del cel de la vesprada
Marina Antúnez Ferrer
14. Somos efímeros, como la lluvia en los zapatos
Carles Díaz Giménez
15. Quan mar i vaixells marinen amb salobre s'emblanquinen
Martí Siscart Rodríguez
16. La meva vitamina és la teva felicitat
Verónica Martínez Roldán
17. Somiem una treva de vellut que sigui infinita
Maria Mercado Escuín
18. Que el teu somriure trenqui totes les barreres
Ramon Fabregat Gil
19. Ser feliz tan solo cuesta un instante tan breve como toda una vida
Jose Contreras Suets
20. Jugueu sempre net. Sobretot si no us espanta perdre
Victor Valls Clotet
21. El arte de quererte como eres
Marta Valiente
22. Quan del teu dolor en fem silenci, la humanitat sencera és morta
Artur Roman Soler
23. Happiness looks good on you
Txell Morales
24. Cada nit pinto pinzellades de somnis tenyits de vida
Núria Lorente Aroca
25. Si deixes sortir les teves pors, deixaràs lloc per als teus somnis
Anna Serra Tresserras
26. Deixa que t'escrigui un somni...
Óscar Olivares Lucio
27. Fes una pausa. Atura't. Respira aquest aire ple de vida. Res és urgent
Joana Meler Guillamat
28. L'amor vertader et complementa, però no et completa
Anna Serra Tresserras
29. Quan m'abrades, es fon el món en un instant ple de sol
Maria Mercado Escuín

